

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3099/2023
24.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вукица Мидоровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Кикинди, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1421/23 од 17.05.2023. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1421/23 од 17.05.2023. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Кикинди П1 177/22 од 16.03.2023. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 36.135,00 динара, у року од осам дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П1 177/22 од 16.03.2023. године, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћених и мање плаћених трошкова доласка на посао за период од 12.10.2020. године до 12.10.2022. године, исплати укупно 43.181,26 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе од доспећа до исплате. Тужена је обавезана да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 51.754,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1421/23 од 17.05.2023. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што су одбијени тужбени захтев садржине као у изреци првостепене пресуде и захтев за накнаду трошкова поступка као неосновани, те тужилац обавезан да туженој надокнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, запослен код тужене у Полицијској управи у Кикинди, има пребивалиште у У спорном временском периоду, током ког је радио у сменама по осам сати дневно, свакодневно је путовао до радног места сопственим аутомобилом или аутобусом. Тужена му није обезбедила превоз. Раздаљина између места пребивалишта тужиоца и аутобуског стајалишта за међумесни превоз је око 800 – 900 метара. Тужиоцу је у спорном временском периоду на име путних трошкова међумесног саобраћаја исплаћен износ од 211.199,17 динара. Према налазу вештака, који је заснован на службеној евиденцији тужене о ценама појединачних превозних карата и месечних претплатних карата, тужиоцу је исплаћен мањи износ за међумесни превоз за децембар 2020. године у висини од 32,17 динара и за јул 2022. године у висини од 1.646,06 динара. На име трошкова месног саобраћаја није му исплаћено ништа, а по овом основу му припада 41.500,00 динара. Првостепени суд тужбени захтев, постављен у складу са налазом и мишљењем вештака на који тужена није имала примедби, усваја на основу одредби члана 118. Закона о раду, члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ бр. 62/06 ... 101/08), члана 2. став 1. тачка 1. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ бр. 86/07, 93/07), члана 33. став 1. тачка 1. и члана 34. ставови 1, 2. и 3. Посебног колективног уговора за полицијске службенике, члана 1. Правилника о условима за остваривање права на наплату трошкова превоза запослених у МУП-у од 23.04.2014. године, те чланова 4. и 6. Уредбе о начину остваривања права полицијских службеника на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада („Службени гласник РС“ бр. 62/2019), која је у примени од 08.10.2019. године. По наведеним, меродавним материјалноправним одредбама полицијском службенику припада накнада трошкова за долазак и одлазак са рада у висини најниже цене месечне претплатне карте у јавном превозу која му обезбеђује благовремени долазак и одлазак са рада у случају када на релацији места пребивалишта – места рада постоји устаљен систем месечне претплатне карте за јавни градски, приградски и међумесни превоз, односно у висини појединачне превозне карте на месечном нивоу када не постоји одговарајући градски, приградски или међуградски саобраћај који му омогућује благовремени долазак и одлазак са рада.

Другостепени суд налази да је неоснован тужбени захтев постављен у складу са мишљењем вештака, на коме је првостепени суд засновао чињенично утврђење. На основу податка из налаза вештака збир појединачних дневних карата у међумесном саобраћају за спорни временски период износи 153.550,00 динара и нижи је од месечне претплатне карте, па иако тужиоцу припадају трошкови превоза у месном саобраћају од 41.500,00 динара по ком основу му ништа није исплаћено, изводи закључак да је тужена тужиоцу исплатом износа од 211.199,17 динара у целости фактички надокнадила све трошкове које је имао, без обзира на основ исплате.

Изнето становиште другостепеног суда Врховни суд не прихвата.

Чињенично је разјашњено да је тужилац у спорном временском периоду радио по сменама, да је за одлазак на рад и повратак са рада користио некада аутомобил, а некада аутобус, да му тужена није исплатила ништа по основу трошкова месног саобраћаја који припадају по меродавној материјалноправној регулативи, па одлука суда не може бити заснована на математичком обрачуну који је извршио другостепени суд.

По материјалноправним одредбама, на којима је првостепени суд правилно засновао своју пресуду, исплатом новчаних износа по основу трошкова превоза полицијском службенику се мора обезбедити благовремен долазак и одлазак са рада, па пошто је првостепени суд битне чињенице утврдио са ослоном на налаз вештака, на који тужена није имала примедби, разлози на којима је првостепени суд засновао пресуду прихватљиви су и за Врховни суд.

Правилно је одлучено и о парничним трошковима на основу одредби чланова 153. став 1. и 163. ЗПП.

На основу одредби чланова 165. став 2. и 154. ЗПП, тужиоцу су признати трошкови ревизијског поступка од 36.135,00 динара. Ове трошкове чине награда за састав ревизије од 18.000,00 динара, те судске таксе на ревизију од 7.254,00 динара и на пресуду овог суда од 10.881,00 динар.

Из изнетих разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**